



Arrest

**nr. 49 496 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. OP DE BEECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 augustus 2008 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op basis van zijn op 5 maart 2008 afgesloten huwelijk met een Belgische onderdane.

1.2. Op 9 juni 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 29 juni 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd verzoeker betekend op 30 juni 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (R. R. F.), (...), van Pakistaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Art 42 quater § 1, 4 ° van de wet van 15.12.1980 : er is geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten.

Uit de interventiefiche d.d. 26.04.2010 van de politie PS Tienen-Hoegaarden blijkt dat de echtgenote meldt dat betrokkene de echtelijke woonst heeft verlaten. Na een reis naar Pakistan is betrokkene niet met haar teruggekeerd naar België. Ze zag hem voor het laatst in Pakistan op 26.03.2010. Volgens haar is betrokkene ook terug in België, maar ze kan niet zeggen wanneer hij is teruggekeerd.

Mevrouw wenst aangifte te doen van het feit dat betrokkene volgens haar enkel het huwelijk is aangegaan om aan de nodige papieren te geraken."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift vordert *"verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding"*, dient er op te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn. Er kan derhalve niet ingegaan worden op het geformuleerde verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, o.m. de zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot een gedegen feitenvinding."* Verzoeker betoogt als volgt:

"Wanneer de Administratie een beslissing dient te nemen in bestuurlijke zaken, dan dient zij dit te doen op basis van een voldoende onderbouwd dossier;

In casu worden er politiecontroles georganiseerd, die dienen na te gaan of er sprake is van een werkelijke gezinscel, en van een de facto samenleven;

In casu dient men na te gaan via welke informatie men gekomen is tot de conclusie dat "er is geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten";

Het blijkt meteen dat men over één nacht ijs is gegaan, nl. een "interventie" op 26.04.2010;

Verzoeker was toen al in België, maar werd niet meer toegelaten tot de gezinswoning; hij heeft dit geprobeerd, maar werd afgescheept, met dat gevolg dat hij eerst nog een tijdje op straat heeft gewoond: Zijn vrouw, (M. A.), is bij de politie blijkbaar een gepeperde verklaring gaan afleggen, eentje die allicht deels weergegeven wordt in de bestreden beslissing:

Zij meent te weten dat verzoeker nooit een echt huwelijk zou hebben gewild, dat hij voor de papieren is getrouwd, e.d.

Verzoeker heeft geen enkel zicht op wat deze verklaring d.d. 26.04.2010 voorts nog zegt over hem: zijn vrouw heeft er een verklaring afgelegd, maar het kan natuurlijk ook nog zijn dat de politie er nog een aantal eigen interpretaties ten titel van inlichtingen heeft aan toegevoegd:

In ieder geval is verzoeker daar nooit mee geconfronteerd geweest, en heeft hij dus geen enkele tegenspraak kunnen voeren:

Hieruit afleiden dat verzoeker niet meer geïnteresseerd was in zijn huwelijk, is absoluut onverantwoord, wetende dat hij als een hond aan de deur is gezet:

De Administratie heeft blijkbaar geen verder onderzoek meer willen doen en weigerde: men heeft eenzijdig zijn oren laten hangen naar de versie van Mevr. (M.):

Dit had men allemaal kunnen navragen, maar men heeft het nagelaten:

Pas op 15 juni wordt verzoeker ondervraagd, doch dit is allicht i.h.k.v. het dossier schijnhuwelijk': alleszins blijkt niet dat DVZ ook maar enigszins rekening houdt met de inhoud van de toch wel zeer omstandige verklaring van verzoeker:

Er werd dus niet aan voldoende feitenvinding gedaan:

Het middel is ernstig:"

3.2. Verwerende partij verwijst in haar nota naar de toepassing van artikel 42 quater, §1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij stelt dat verzoeker op geen enkel moment ontkent dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker

zelf stelt dat zijn vrouw hem de deur zou hebben gewezen. Volgens verwerende partij kan er dan ook besloten worden dat het gebrek aan samenwonen wel degelijk een feit is. Verwerende partij vervolgt dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van zowel de woonstcontrole van 26 april 2010 als de aanvullende verklaringen van verzoekers echtgenote. Volgens verwerende partij is zij uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en geeft verzoeker niet aan op welke wijze het bestuur onzorgvuldig werk zou hebben geleverd.

3.3. In zijn repliekmemoirie volhardt verzoeker in zijn middelen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en beantwoordt hij de stellingen van de verwerende partij, ontwikkeld in de nota met opmerkingen, als volgt:

“Verzoeker wenst kort de volgende beschouwingen naar voren te brengen in antwoord op hetgeen verwerende partij heeft gesteld in haar replieknota.

Artikel 42 quater §1 VW omschrijft een aantal gevallen waarin de minister of diens gemachtigde de mogelijkheid heeft om een einde te maken aan het verblijf van een familielid van een EU-burger of Belg. De bewoordingen van de wettelijke bepaling “er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden”, geeft duidelijk aan dat de Minister geenszins verplicht is een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht te nemen wanneer één van de genoemde gevallen zich voordoet. Bovendien beschikt hij zo over voldoende tijd om zonodig controles te laten uitvoeren naar de scenario’s vermeld in artikel 42 quater §4 Vw

De toepassing van artikel 42 quater §1 Vw kan dus niet gebeuren zonder inachtneming van §2 t/m 4, hypothesen waarin de beëindiging van het verblijfsrecht voor het familielid van de Belg door de wetgever onrechtvaardig wordt geacht

Daarenboven dient ook gewezen te worden op artikel 42 quater §1, 5° Vw dat stelt dat de minister of zijn gemachtigde tijdens het onderzoek eveneens andere bijzondere omstandigheden in overweging kan nemen dan deze uitdrukkelijk opgenomen in §2 t/m 4 Vw

In casu waren er aanwijzingen aanwezig waaruit kon worden afgeleid dat verzoeker zich in een schrijnende situatie bevond of mogelijk kon bevinden

In het bijzonder dient te worden verwezen naar het proces- verbaal dat op 15 juni 2010 van verzoeker werd afgenomen

Verzoeker geeft hierin een omstandige uiteenzetting van de neerwaartse spiraal waarin hij zijn relatie met mevrouw M. zag verglijden. Zijn veelvuldige pogingen tot verzoening ressorteerden geen effect, integendeel.

Zoals verzoeker verklaart, de toegang tot zijn huis werd hem ontzegd en elk contact met zijn zoon viel weg: “ Ik verblijf in Brussel. Ik heb geen vast adres. Ik mag thuis niet meer binnen. Ik heb geprobeerd het terug goed te maken. Ik mag mijn kind niet zien”

Niettegenstaande de negatieve houding van mevrouw M. en de impact hiervan op zijn gezondheidstoestand, wenst verzoeker zijn relatie te redden:” Ik hou nog van mijn vrouw en wil mijn leven met mijn vrouw terug opstarten. .. ik wens dat u weet dat ik een erge depressie heb en daarom medicatie moet nemen. Ik neem Xanax en Sipralaxa”.

Op grond van voorgaande is er in casu wel degelijk sprake van indicaties dat verzoeker onder één van de uitzonderingsgevallen ressorteert.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid gaat evenwel volledig voorbij aan de inhoud van voormeld proces verbaal en negeert hiermee de concrete feitelijke omstandigheden die aan de basis liggen van negatieve woonstcontrole en de feitelijke scheiding van partijen

Los van de vraag of in beslissingen als deze niet steeds een reactie van de bestuurde bij de beslissing moet worden betrokken, moet een overheid zich verder inlichten wanneer zij niet over alle elementen beschikt die nodig zijn om een zorgvuldige beslissing te nemen.

Zelfs indien het bewuste proces- verbaal niet aan het administratief dossier zou gevoegd zijn, had de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte moeten zijn aangezien zij de plicht heeft om minstens met kennis van het gehele politionele dossier een beslissing te nemen.

De zorgvuldigheidsplicht in hoofde van verwerende partij reikt verder dan het nemen van een afgewogen beslissing op basis van de stukken die zij in handen heeft. Zij is ertoe gehouden zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Vooraleer te beslissen dient een bestuur bijgevolg volledig te zijn ingelicht over de belangrijke gegevens en kan slechts beslist worden na een behoorlijk onderzoek van de zaak.

In haar arrest van 11 mei 2010 beklemtoont de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat van de gemachtigde van de Staatssecretaris die op eigen initiatief handelt , zoals in casu het geval is gebleken, mag verwacht worden “ dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Dit houdt in dat verweerster niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan

de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht zoals wordt bepaald in de eerste paragraaf van artikel 42 quater maar tevens dient hij na te gaan of verzoeker niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen dient hij bijkomend onderzoek te verrichten". (R.v.V. nr43. 220 van 11mei2010)

Op grond van voorgaand arrest komt de volledige bewijslast bij verwerende partij te liggen.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris nagelaten onderzoek te doen naar de bijzondere omstandigheden niettegenstaande het volledig politioneel dossier wel degelijk concrete aanwijzingen bevatte dat verzoeker zich in een uitzonderingssituatie bevindt, hetgeen een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals verzoeker terecht opwerpt in zijn eerste middel."

3.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

3.5. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 ter van dezelfde wet. Artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze getroffen werd op grond van een "interventiefiche" van 26 april 2010 van de politie PZ-Tienen-Hoegaarden, die zich in het administratief dossier bevindt. Onder het kopje "feit" wordt gesteld "Verlaten echtelijke woonst". Onder het kopje "betrokkenen" wordt vermeld: "Bron: (M. A.) (verzoekers echtgenote), Burgerlijke partij: (R. R., F.) (verzoeker), Melder: (M. A.) (verzoekers echtgenote)". Onder het kopje "Aktie(s)" wordt gemeld: "Ondernomen actie: Doorgegeven aan Dienst Jeugd -en gezin. Begin van de Aktie: 26/04/2010 om 12:01 uur". Onder het kopje "Tekst(en)" wordt het volgende gesteld: "26/04/2010 12:07 (M. A.) (verzoekers echtgenote) komt op bureel melden dat haar echtgenoot (R. R., F.), de echtelijke woonst in Tienen (...) verlaten heeft. 26/04/2010: 12:02: Betrokkenen zijn samen naar Pakistan vertrokken op 24/02/2010. Meldster (M.) is naar België teruggekeerd op 23/04/2010. Volgens haar is echtgenoot ook terug in België, maar kan niet precies zeggen wanneer. (R.) is niet naar huis teruggekeerd. Volgens haar is haar echtgenoot (R.) met haar gehuwd enkel om aan de nodige papieren te geraken. Zij wenst hiervan aangifte te doen. 26/04/210, 12:06 Meldster werd voor deze aangifte doorverwezen naar sociale dienst, jeugd en gezin om een afspraak te maken."

3.7. De bestreden beslissing is gesteund op een "interventiefiche" van 26 april 2010 van de politie PZ-Tienen-Hoegaarden die blijkens het gestelde in punt 3.6 enkel de verklaringen van de echtgenote van verzoeker weergeeft. Het komt de Raad voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris alvorens een ingrijpende beslissing te treffen waarbij het toegekend verblijfsrecht van verzoeker beëindigd wordt, de verklaringen die verzoekers echtgenote heeft afgelegd, minstens dient te controleren en te toetsen bij verzoeker (cfr. RvS 3 februari 2000, nr. 85.077).

3.8. Blijkens het administratief dossier is verzoeker echter nooit geconfronteerd geweest met de verklaringen van zijn echtgenote. Verzoeker kan derhalve gevolgd worden wanneer hij in zijn verzoekschrift stelt dat "Hieruit afleiden dat verzoeker niet meer geïnteresseerd was in zijn huwelijk, (...) absoluut onverantwoord (is)" en dat "hij dus geen enkele tegenspraak (heeft) kunnen voeren" en dat "De Administratie (...) blijkbaar geen verder onderzoek meer (heeft) willen doen en weigerde: men heeft eenzijdig zijn oren laten hangen naar de versie van Mevr. (M.). Dit had men allemaal kunnen navragen, maar men heeft het nagelaten" en "Het blijkt meteen dat men over één nacht ijs is gegaan, nl. een "interventie" op 26.04.2010." Blijkens het administratief dossier vond de gemachtigde van de staatssecretaris het zelf wenselijk om aanvullende informatie in te winnen aangezien zijn brief van 28 juni 2010 aan de burgemeester van Tienen de volgende mededeling bevat: "(...) In een brief van de politie van Tienen d.d. 08.05.2010 en een interventiefiche d.d. 26.04.2010 wordt gemeld dat betrokkene het echtelijk dak heeft verlaten. Gelieve bij de echtgenote een volledig ingevuld relatieverlag te laten

opmaken dat bevestigt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van betrokkene met de echtgenote. Op deze basis zullen wij kunnen overgaan tot het intrekken van het verblijfsrecht van betrokkene.” Blijkens het administratief dossier wordt het gevraagde verslag echter niet afgewacht en wordt één dag later de bestreden beslissing getroffen.

3.9. Waar verwerende partij in haar nota stelt dat aan de hand van verzoekers verklaringen in zijn verzoekschrift kan geconcludeerd worden dat *“het gebrek aan samenwonen wel degelijke een feit is”*, dient de Raad op te merken dat artikel 42 quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet gewag maakt van het ontbreken van gezamenlijke vestiging en niet van het ontbreken van samenwonen. Gezamenlijke vestiging vereist overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en samenwonen is niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53 030; RvS 5 maart 2004, nr. 128 878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149 807; RvS 8 mei 2006, nr. 158 407). Waar verwerende partij in haar nota stelt dat verzoeker zelf stelt dat zijn echtgenote hem de deur heeft gewezen en waar verzoeker in zijn repliekmemorie stelt dat hij zijn relatie wenst te redden, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in deze te trancheren en dat het aan de verwerende partij toekomt om in deze na te gaan of er nog sprake is van een minimum aan relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote.

3.10. Concluderend dient gesteld te worden dat de bestreden beslissing niet steunt op behoorlijke feitenvinding. De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Het eerste middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van het tweede en derde middel geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA